

Een woord aan jonge moeders.

<https://hdl.handle.net/1874/356544>

gec.

(11)

EEN WOORD

AAN

JONGE MOEDERS.

[66]

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Main body of faint, illegible text, appearing to be several paragraphs of a letter or document.

In het dorp P.... woonde eene vrome moeder, die den zegen genoot van te mogen zien, dat hare kinderen reeds jong tot de kennis der waarheid, namelijk het geloof aan Hem, die zegt: *„Ik ben de weg, de waarheid en het leven,“* waren gekomen, en dat zij, in de vreezes des Heeren wandelende, reeds vroegtijdig sieraden van de Christelijke Kerk waren. Een predikant, die in het dorp kwam, hoorde van deze bijzonderheid en van die moeder met veel belangstelling spreken, en wenschte zeer haar te leeren kennen, daar hij zich overtuigd hield, dat er iets eigenaardigs in de wijze van haar godsdienstig onderwijs moest geweest zijn, hetwelk het zoo vroeg reeds vruchten had doen dragen.

Hij bezocht haar, en vroeg haar naar hare wijze van behandeling in de uitoefening van hare moederlijke pligten en de tucht omtrent hare kinderen. De vrouw antwoordde, dat zij niet wist in het godsdienstig onderwijs aan hare kinderen meer getrouw te zijn geweest, als ooit eene christelijke moeder het zijn moet. Na nog eene kleine woordenwisseling sprak zij:

» Toen mijne kinderen nog klein en hulpbehoevend waren, verhief ik, als ik hen waschte, mijn hart tot God, en bad, dat Hij hen in het bloed van Christus, dat van alle zonden reinigt, wasschen wilde. Als ik ze des morgens aankleedde, bad ik mijnen hemelschen Vader, dat Hij ze wilde kleeden met het kleed der gerechtigheid van Christus. Als ik hen te eeten gaf, bad ik, dat God ze met hemelsch brood spijzigen, en met levenswater drenken wilde. Als ik hen kleedde, om naar de kerk te gaan, smeekte ik, dat hunne lichamen ware tempelen des Heiligen Geestes zijn mogten. Wanneer zij mij verlieten, om naar de school te gaan, volgde ik hunne schreden met een gebed, dat hun levenspad zijn mogt als het pad des opregten, meer en meer lichtende tot den vollen dag. Als ik hen des avonds ter ruste legde, was de stille zucht mijner ziel, dat mijn hemelsche Vader ze in Zijne armen nemen mogt en hen met Zijne vaderlijke hoede beveiligen.»

Hier zien wij den invloed van de stille onopgemerkte zorgen eener moeder. Een invloed, die lang gevoeld zal worden, als alle uiterlijke vertroetelingen en schijngenoegens, om welke velen bezorgd zijn ze hunne kinderen te verschaffen, reeds lang vergeten zullen zijn, of slechts in het geheugen leven zullen als middelen, waardoor eene snellere gang in het treurige wereldsche leven is bevorderd geworden.

In dit korte verhaal zijn twee dingen onze opmerking waardig: namelijk, dit streven was *vroegtijdig*, en het geschiedde in het geloovig vertrouwen op den goddelijken zegen. Deze moeder gevoelde, dat zij hare kinderen van God gekregen had, en voor hunne opvoeding verantwoordelijk was; zij wist, dat alle hare moeite en zorgen te vergeefs zouden zijn, als God haar niet in Zijne genade de hulp van den Heiligen Geest wilde schenken, die alleen de ziel kan zaligen en heiligen. Van daar, dat zij onder al de dagelijksche pligten omtrent haar kroost, en bij elken trap van wasdom der kinderen tot dien Heer opzag, *die allen, die Hem aanroepen, altijd nabij is, en op hunne gebeden let*. Hoe gelukkig moet het huisgezin zijn, dat den Heer tot zijnen God heeft! Welk eene hemelsche vrede straalt van ieders aangezicht, en met welk eene heerlijke hoop blikken zij over het graf heen naar gindsche woning, die hun door Jezus ver-

zoenend sterven, in het huis Zijns Vaders bereid is; en driewerf gelukkig moet de moeder zijn, die zoo in de vreeze Gods werkzaam en met den blik op de eeuwigheid gevestigd, hare pogingen door den goddelijken zegen bekroond ziet.

Er zijn in de moederlijke borst gewaarwordingen, die slechts door de moeder gekend worden; bij den band, die haar aan hare kinderen bindt, zijn alle andere banden zwak. Door hen, die deze gewaarwordingen kennen, zal de hierboven gevoerde taal verstaan worden, en op deze snaar slaat zij eenen toon aan, die tot in het diepste der ziel doordringt. Terwijl dikwijls roepstemmen aan hem, die lang in de zonde geleefd heeft, als eene vlugtige wind voorbij het oor waaijen, en de stem der waarschuwing op versteende harten stuit; zoo is de roepstem, die hier geschiedt, tot een oor gerigt, dat niet doof is, en tot een hart, dat gevoelen kan, het teedere moederharte. — De ijdelheden en verstrooiingen van de bedrijvige wereld verdoven dikwijls de stille zachte stem van het Evangelie, die in de ooren van den op aardsehe winsten en berekeningen denkenden wereldburger een wanklank is, want aardsehe wijsheid en tijdelijke berekeningen vervoeren dikwijls tot veronachtzaming der vraag: *„Wat baat het den mensch, zoo hij de geheele wereld gewint en schade lijdt aan zijne ziel?”*

Dit geschriftje is echter voor eenen anderen stand in de maatschappij geschikt, voor dezulken namelijk, die zich niet in het gewoel en gedruisch der wereld begeven, die zich in een stillen maar niet minder gewigtigen werkring geplaatst zien; dit blaadje kan, in een aan nadenken gewijd oogenblik eene moeder in handen komen, en de pligten, die het aanwijst, kunnen door haar, midden onder de gewone bezigheden, verrigt worden.

*Buigt men 't rijsje jong en teer,
't Wordt een boompje voor den Heer,
Dat eens vrucht zal dragen.*

Zoodra het gemoed zich begint te ontwikkelen, en de opmerkzaamheid zich door de haar omringende voorwerpen voelt aangetrokken, hangt er veel af van haar, die op dezen teederen leeftijd in dat gemoed de eerste indrukken zaait, en aan de opmerkzaamheid de eerste rigting geeft. Op dien leeftijd heeft de moeder eenen toegang tot het hart, eenen invloed, dien zij soms in rijper leeftijd niet meer zoo verkrijgen kan.

De eerste vragen van het *kind* moeten door haar, die het *kind* onder het hart gedragen heeft, beantwoord worden; als het de flikkerende sterren aan den hemel ziet, en vraagt: „wie heeft die glinsterende lichtjes gemaakt?” dan is het de plicht van de moeder het van dat

goede Opperwezen, dat in den hemel woont, en de Schepper alles goeds is, te spreken. En als het gemoed zich meer en meer ontwikkelt, moet de moeder den kleinen opmerker vertellen van dien Jezus, die in de kribbe lag en aan het kruis stierf; en als ze hem vóór zijne nachtrust het kussen zacht opschudt, en op het sluiten van zijne oogjes wacht, is het haar een voorregt hem te hooren lispelen: » *Onze Vader, die in de hemelen zijt,* » en hem te bepalen bij het van harte liefhebben van dien Vader, wiens naam hij reeds vroeg noemen mag. Laat zij deze onschatbare gelegenheid voorbijgaan, deze dagen der kindschheid ongebruikt wegsnellen, het jeugdige hart en verstand slechts met beuzelachtige vertellingjes of vrolijke liedjes opvullende, zoo wordt het dierbaar onsterfelijk schepseltje voor eene gansch andere plaats als voor de zalige eeuwigheid opgevoed.

Zegt gij, dat gij te onwetend zijt en niet in staat uw kind zelf onderrigt te geven; als gij het kind aan uw hart klemt, en het naar een vertellingje verlangend zijne vragende oogjes op u richt, dan weet gij hem genoeg van andere dingen, van een held, van een koning te verhalen; en kunt gij hem dan niet van den Koning van *Sion*, van den Vrededorst spreken, die kinderen tot zich riep, en hun, en die aan hen gelijk waren, het koninkrijk der hemelen

toezeide? wat zouden geleerden of wel onderwezenen de kinderlijke ziel beter kunnen onderrigten?

Gij zijt slechts gering en onbekend in de wereld, zegt gij, maar bij uw kind zijt gij bekend, en uw invloed op dat kind is grooter dan die van een wetgever of legervorst. Gij zijt onsterfelijk; gij moet ééns voor uwen eeuwigen Regter verschijnen, en iedere geringe daad van uw leven staat aan het licht gebracht te worden. Uw kind heeft eene ziel, die voor hel of hemel moet opgroeijen, en meer waard is dan een millioen gouden wereldbollen.

Dit kind kan later een' aanzienlijken post bekleeden, een wetgever, de herder van eene gemeente worden! Hoedt u, gij, die er moeder van zijt: gij leeft onder eene schrikkelijke verantwoordelijkheid, gij kunt u bijna niet bewegen, of het kan eenen invloed hebben, waarvan de gevolgen niet te berekenen zijn; een eenig woord van vrome raadgeving, maar ook een eenig woord van zondige ligtzinnigheid of hartstocht, voor de ooren van uw kind geuit, kan op uwe kindskinderen nog werken. Ja, die invloed kan aan de andere zijde des grafs nog gevoeld worden, en tot de eeuwigheid zich uitstrekken. Uw kind neemt uw woord met berusting aan, en de herinnering: „mijne moeder heeft het mij zoo gezegd,” is eene genoeg-

zame bewijsgrond, om het kind van de gewigtigste waarheden te overtuigen. Hier hebt gij, o moeders, eenen invloed, die geen ander schepsel hebben kan, en gij vermoogt dien in de gunstigste omstandigheden te gebruiken. De zaak is niet, eenen zoon het veld der wetenschappen te ontsluiten, opdat hij de noodige kunde verkrijge, om zich aan te sluiten aan de rei van geleerden en wereldwijzen; ze is niet, eene dochter met talenten op te pronken, opdat zij de aandacht tot zich zou trekken van hen, die in de kring van saletzalen, of verfijnden smaak en mode, hunnen dierbaren tijd verbeuzelen. Het doel is edeler, en veel meer de onverdeelde achting waardig van hen, die voor de onsterfelijkheid leven.

Het kind, hetwelk nu op uwen schoot dertelt of voor uwe woning springt en speelt, kan bestemd zijn om aan een' anders verloren gaanden Heiden het Evangelie te verkondigen, kan nog een moedig krijgsheld in het leger van Christus worden, en de banier van het kruis op *Groenland's* kusten of elders planten. Hoe vele voorbeelden bestaan daar niet van? Wat bragt het eerst den vroomen en zoo boven alle beschrijving nuttigen JOHN NEWTON tot kennis van de waarheid? waren het niet de woorden en lessen zijner moeder, die hij, vier jaren oud zijnde, genoot; zij tasteden hem later in het geweten

aan, en bragten hem aan de voet van het kruis van zijnen Verlosser; en zult gij het nut van zijnen arbeid waarden? het is niet mogelijk te berekenen welk nut BUCHANAN en SCOTT gesticht hebben, tot wier bekeering hij, in de hand der Goddelijke genade, het werktuig zijn mogt.

Wie gaf den jongen TIMOTHEUS, dien zoo jeugdigen arbeider in den wijngaard van Jezus Christus, het eerste onderrigt in de Godsdienst? Wie bragt SAMUEL, den Profet en Rigter in Israël, toen hij nog zeer jong was, in het huis des Heeren, en wijdde hem toe aan de dienst van zijnen God? het was eene biddende moeder.

En gebeurt het meermalen, dat het in de kindschheid gestrooide zaad, terwijl het kind nog onder de moederlijke zorg is, niet opwast of vruchten draagt, zoo moeten wij toch daarom niet terstond besluiten dat het verloren is; de Heer geeft het wasdom ter zijner tijd; bij den eenen vroeger, bij den anderen later.

Een Geestelijke ontmoette onlangs een matroos, en hield hem, met hem in gesprek gekomen zijnde, dringend den pligt voor oogen, over het belang zijner ziel na te denken; de rondborstige zeeman barstte in tranen uit, en zeide: „zwijg, ach zwijg, spreek zóó niet tegen mij, zoo heeft mijne moeder in mijne kindsche dagen ook tot mij gesproken.” De raad van zijne moeder achtervolgde hem op alle zijne paden, en de woor-

den, die zij biddende voor hem uitsprak, behielden nog altijd kracht op zijn geweten.

De tijden breken aan, dat het eene grootere eer is, de moeder van eenen Christelijken Zending, als GUTZLAFF of anderen, dan de moeder van een' CESAR of NAPOLEON te zijn. En stel het geval eens dat de moeders van deze mannen, wier karakters zoo zeer verschillend, maar algemeen bekend zijn, uit hare tegenwoordige eeuwigdurende verblijfplaats, op deze zonen die zij opgevoed hebben, nederzagen: welke gewaarwordingen zouden haar bezielen? wie van haar zou niet kiezen, den Christelijken held ter wereld gebragt te hebben? Het is niet voor dit korte leven alleen dat gij uwe kinderen hebt op te voeden, de kleine groep die zich rondom u verzamelt, is voor de onsterfelijkheid bestemd. Als de wereld en hare begeerlijkheden zullen voorbij gegaan zijn, en hare genietingen en eere in vergetelheid geraken, en derzelve nietigheid zal blijken, dan zal het zaad, dat gij in de jeugd hebt uitgestrooid, nog beginnen wasdom te krijgen en te leven, dan vormt zich hun karakter voor de eeuwigheid, en gij hebt deel aan die vorming; ofschoon gij het niet vermoedt, ofschoon gij u met de gedachte gerust stelt, dat, wanneer gij hun niet van nut kunt zijn, gij hun toch ook niet schaden wilt, zoo oefent gij toch eenen invloed op hen uit, die nu on-

dervonden wordt, en nog meer ondervonden zal worden als uw hoofd in het stof rust; laat toch deze aanspraak op moederlijk gevoel, een open oor bij u vinden, laat het tot uw hart spreken, en denk er over na.

Kent gij den weg tot den genadetroon door Christus, en kunt gij voor dien knielen, en uwe kinderen, die gij lief hebt, vergeten? kunt gij hen hunne oogleden zien sluiten zonder hen aan Gods hoede te bevelen? kunt gij arbeiden, opdat zij de goederen dezer ras voorbijgaande aarde genieten mogen, en niet bidden dat God hun het brood des eeuwigen levens geve, en hen voorbereide tot een beter leven door het geloof in Jezus Christus, als de eenige naam die op aarde gegeven is waardoor wij kunnen zalig worden? Gij ziet ze naast u opgroeijen zonder hoop, zonder Christus, in de wereld. Al zijt gij nog zoo onvermogen om meer te doen, o weiger toch niet voor hen te bidden, dat kunt gij toch, dat God zich over uwe kinderen erbarme, ze in Zijne liefde om Jezus wille omvatte, en door Zijn Heiligen Geest wille voorbereiden voor Zijn rijk?

Gij hebt ze door ziekte aangetast gezien; gij hebt dagen van angstige bekommring en slapelooze nachten doorgebracht, om hun lijden te verzachten, en gij hebt met een verbijzeld harte uitgeroepen: „Ach God! spaar mijne kinderen!”

Gij hebt het voorwerp van uwe teedere liefde aan den rand des grafs gezien, en met den Heidschen Overste, met een van weemoed verbrijzeld hart gezegd: »Kom, eer mijn kind sterft!''.... en eer nog de laatste pligten van ouderlijke liefde vervuld waren, en het graf over het anders aan uwe borst liggend kind, gesloten was, zaagt gij misschien reeds terug op dien tijd, toen het nog onder uw opzigt, aan uwe zorgen was toevertrouwd, en beklagdet u, dat gij toenmaals niet meer aan zijne onsterfelijke ziel gedacht, niet meer daaraan gearbeid, en niet daarvoor gebeden hadt. Hebt gij zulke dure lessen gegeven, gedenk ze nog, voor diegenen die in leven en nog gezond zijn, en haast u om uwe en hunne roeping en verkiezing vast te maken; bedenk dat de tijd zeer kort kan zijn, en zij ook spoedig de jaren bereikt zullen hebben waarin de invloed van eene moeder weinig ingang meer vindt, als zij niet vroeg reeds is aangewend geworden.

Wilt gij eenmaal eene rijke bron van troost in hen vinden, als uwe haren grijs zijn geworden, en uw ligchaam zich ten grave neigt, breng ze dan vroeg tot Christus, hun Zaligma-ker, die hen heiligen en zaligmaken kan en wil. Zult gij ten grave dalen, en deze voorwerpen uwer liefde in eene koude, gevoellooze, in de zonde verloren wereld achterlaten, wat kunt gij

dan beter voor hen doen, dan hunne vriendschap vast te maken met »Hem die meer aankleeft dan een' broeder,» en wiens liefde sterker is dan de dood. De teedere band die u aan hen bindt, zal spoedig losgemaakt worden. Gij kunt aan het gevoel van zelfstandigheid, dat hen aan uwe leiding ontrukken zal, geen wederstand bieden; het kan zijn, dat gij die smart reeds gevoelt hebt, dat uw hart reeds om hen met kommer is vervuld geworden, o dan! wanneer gij ooit bidt, als ooit uwe ziel zich uitstort in gemeenschapsoefening met uwen hemelschen Vader, zoo spreek Hem van uwe kinderen die Hem nog niet kennen, die Christus nog niet tot hun deel hebben. Wanneer gij weet wat het is, in het verborgen te worstelen met JAKOB'S God, zoo geef Hem uwe kinderen als geloovigen weder, dan moogt gij hopen, in gindsche wereld, waar gij henen gaat, door genade te kunnen zeggen: »Heer! hier ben ik, en de kinderen die gij mij gegeven hebt!»

Komt ooit dit boekje in handen van eene moeder die nog niet voor zichzelf gebeden heeft, zij zal, zij kan niet nalaten te bidden voor hen, die zij het leven heeft geschonken; o gij, verharde moeder! heb medelijden, ach heb medelijden met uw kind! sta stil aan den rand der eeuwigheid, en bedenk, dat terwijl gij het lieve kind dat u aanlacht, met welgevallen be-

schouwt, gij voor zijne ziel, die eeuwig leven zal, nog niet gebeden hebt. Verbeeldt gij u moederlijk gevoel te hebben, terwijl gij dit verwaarloozen kunt?

„O God! geef mij armoede, geef mij smarten naar Uwen wille, laat mij van de gansche wereld verlaten zijn, maar geef mij niet over aan de omhelzing eener, zonder gebed levende moeder: laat de zorg voor mijne ziel niet toevertrouwd worden aan eene, die nog geen betraand oog ten hemel hief, om uwen zegen over mij af te smeken.”

Draagt gij den naam van moeder, en kunt gij sterven met het bewustzijn, dat gij nimmer, zelfs niet in eene stille verzuchting, de belangen van uw kind, soms wel een éénig kind, aan uwen hemelschen Vader heb opgedragen?

In een eenzaam oogenblik, als de arbeid van den dag geëindigd is, en gij uw kind ter ruste hebt gelegd, kniel dan voor Hem, die ook op dat oogenblik in uw hart leest, en spreek een stil gebed uit, een gebed van boete, berouw, geloof en liefde tot den Redder van zondaren, om het eeuwig heil uwer *lieve kinderen*.
